

ohlášku, aniž se tím ruší závazek zaměstnavatelův. Soud odvolací pokládá proto názor prvního soudu, že žalobce měl býti přihlášen žalovaným k pensijnímu pojištění podle § 5 zák. 26/29, za správný a, že opomenutím žalovaného ku přihlášce vznikla žalobci újma, a jest proto žalobce podle § 1295 obč. zák. oprávněn na žalovaném požadovati náhradu tak, jak se žalobou domáhá a jejíž výše ostatně ani žalovaným nebyla popřena.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Názor dovolatele, že nebyl hledíc k ustanovení § 2 čís. 8 a § 5 odst. 1. zákona ze dne 21. února 1929 čís. 26 sb. z. a n. povinen žalobce k pensijnímu pojištění přihlásiti, vyvrátil již odvolací soud a odkazuje se na podstatně správné důvody napadeného rozsudku. Mylný je i názor dovolatele, že vinu na ztrátě nároku na invalidní důchod proti pensijnímu ústavu nenese jen on, protože žalobce k pensijnímu pojištění nepřihlásil, nýbrž že vinu nese také žalobce, protože, ač k tomu byl oprávněn (§ 5 odst. 3 zák. čís. 26/29), pojistnou přihlášku neučinil. I v tom směru odkazuje se na důvody napadeného rozsudku (srovnej sb. n. s. čís. 6711 a 8286.)

Čís. 13208.

Společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Člen, vystoupivší ze společenstva, může z důvodu splacení členského podílu žádati na společenstvu jen, by mu vyplatilo hodnotu tohoto členského podílu, jak vyplývá z účetní uzávěrky na onen rok, v němž člen vystoupil ze společenstva po připočtení zisku a odpisu ztrát, naň připadajících.

Okolnost, že valná hromada družstva nevyhověla své statutární povinnosti odepsati ztráty z členských podílů, nýbrž usnesla se přenést ztráty na příští účet, neopravňuje člena družstva požadovati vrácení členských podílů ztrátami již ztrávených.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1934, Rv I 1633/32.)

Žalobce vstoupil roku 1923 do žalovaného společenstva s r. o. a složil 50 členských podílů po 50 Kč, úhrnem 2.500 Kč. Žalobě o vrácení členských podílů výplatou 2.500 Kč procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. D ů v o d y: Prvý soudce zjistil, že žalobce dal dne 15. února 1928 ohledně všech svých členských podílů výpověď a že výpověď tato byla ve smyslu § 4 stanov (§ 77 zák. ze dne 9. dubna 1873 čís. 73 ř. z.) učiněna v čas, které zjištění prvního soudce nebylo odvolavší se stranou ani vzato v odpor, takže i soud odvolací je přejímá (§ 498 c. ř. s.). Přestalo tudíž žalobcovo členství koncem roku 1928 a staly se jeho závodní podíly po vypršení ručení podle § 78 zákona o společenstvech koncem roku 1929, tedy nejdéle 1. ledna 1930 splatnými. Proti žalobnímu nároku namítala žalovaná strana, že rezervních fondů nebylo a že bilance žalované strany za dobu žalobcova členství, zejména ještě v roce 1928 vykazovala bilanční ztrátu 173.499 Kč

47 h, čímž byla celá hodnota členských podílů ztrávena, jakož i, že již v bilancích za léta 1924, 1925, 1926, 1927 a 1929 byly vykázány ztráty, na nichž žalobce svými podíly participoval, takže není povinna žalovaná strana podíly žalobci vyplatiti, poněvadž byly pasivy úplně ztráveny. Napadený rozsudek sice dle předložených bilancí strany žalované zjišťuje, mnoho-li činily bilančně vykázané ztráty ze léta 1924, 1925, 1926, 1927, 1928 a 1929, kterému zjištění však odvolavší se strana vytýká nesprávnost tvrdíc, že veškeré členské podíly byly bilančními ztrátami vyčerpány. Poněvadž člen ze společenstva vystoupivší může z důvodů splácení členských podílů žádati jen vyplacení hodnoty těchto členských podílů tak, jak vyplývají z účetní uzávěrky na onen rok, ve kterém člen vystoupil ze společenstva po připočtení zisku a odpisu ztrát naň připadajících (sb. n. s. čís. 4057), jest pro posouzení této rozepře rozhodným, zda a jak dalece byly členské podíly žalobcovy ztrátami v době jeho vystoupení vyčerpány, a vztahuje se podle § 78 zákona o společenstvech ručení vystoupivšího člena na všechny závazky, ve které společenstvo vešlo až do jeho výstupu, takže po rozumu § 79 zákona ze dne 9. dubna 1873 čís. 70 ř. zák. může býti podíl vyplacen teprve, až pomine ručení člena za závazky podle § 78 cit. zákona. Odvolací soud zjistil, že členské podíly byly v roce 1928 a 1929 obchodními ztrátami úplně vyčerpány a uvedl dále: Žalobce zdůrazňuje, že těžištěm celého sporu jest, zda vůbec a kdy se žalované družstvo řádně usneslo na valné hromadě na tom, by členské podíly byly na úhradu ztrát odepsány, a zejména, zda toto odepsání a usnesení se o tom se stalo v ručební době pro žalobce vzhledem k jeho výpovědi z členství nejdéle do 31. prosince 1929 běžící. K tomuto právnímu názoru přiklonil se i soudce první stolice, vyhověv žalobě, leč neprávem. Podle § 21 písm. c) stanov žalovaného společenstva podléhá ovšem odepsání ztrát z členských podílů usnesení valné hromady, avšak opomenutí takového usnesení a opomenutí formálního odpisu ztrát v obchodních knihách nemůže nic změnit na skutečnosti, že byly členské podíly ztrátami úplně vyčerpány, a jest zcela nerozhodné, že se valná hromada neusnesla na tom, že má býti členských podílů použito k úhradě ztrát, a že nebyly formálně podíly ty v knihách odepsány, poněvadž rozhodné jest, že členské podíly skutečně pominuly, byvše společenstevními dluhy vyčerpány. Poněvadž žalobce vystoupil ze společenstva v roce 1928, jest jeho nárok na výplatu hodnoty jeho členských podílů posuzovati podle účetní uzávěrky tohoto roku a, poněvadž byly členské podíly v tomto roce úplně dluhy společenstva vyčerpány, jeví se býti žaloba neodůvodněnou.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce posoudil odvolací soud věc správně, a dovolací soud přes nesouhlas dovolatelův s rozhodnutím čís. 4057 sb. n. s. neshledává důvodu, od právních názorů v tomto rozhodnutí vyslovených se odchýliti. Správné důvody napadeného rozsudku, na něž se odkazuje, nebyly vyvráceny vývody dovolatelovými. Okolnost, že podle § 21 C stanov vyhrazeno jest valné hromadě odepsání ztrát z členských podílů, ještě neopravňuje žalobce požadovati vrácení členských podílů, když

valná hromada přes tak značné ztráty, jaké byly znaleckým posudkem zjištěny, nekonala svou povinnost a usnesla se přenést ztráty na příští účet, neboť tím nemohl býti žalobce zproštěn své ručební povinnosti, stanovami a § 78 zákona č. 70 z r. 1873 mu uložené. Odporovalo by duchu tohoto zákona, kdyby pasivním společenstvem na úkor věřitelů v očekávání sanace byly členům společenstva vypláceny podíly, jimiž podle stanov i zákona ručí za dluhy společenstva a jež již neexistují, byvše ztráveny ztrátami.

Čís. 13209.

Úprava pachtovného při zemědělských pachtech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Souhlasný názor nižších soudů, že tím, že se strany při předběžném vyjednávání o uzavření pachtovní smlouvy shodly na výši pachtovného, nebylo ještě pachtovné závazně ujednáno, nýbrž že se tak stalo teprve konečným uzavřením pachtovní smlouvy, — nepřičí se zákonu (§ 46 (2) zák. čís. 100/1931).

(Rozh. ze dne 25. ledna 1934, R II 567/33.)

Soud první stolice vyhověl námitkám propachtovatelů proti ohlášenému nároku pachtýře na úpravu pachtovného a usnesl se, že pachtýři nepřisluší nárok na úpravu pachtovného. Důvody: Soud nepřiznává pachtýři nárok na úpravu pachtovného, poněvadž pachtovné nebylo ujednáno před 1. říjnem 1932. Strany souhlasně udaly, že o podmínkách propachtování bylo delší dobu jednáno, již v měsíci srpnu a září 1932 a, jak z přiloženého návrhu pachtovní smlouvy vidno, byla i výše pachtovného stanovena již před 1. říjnem 1932. Toto jednání však bylo jen přípravným zjišťováním pachtovní smlouvy, která nebyla hotova před tímto dnem. Již z návrhu pachtovní smlouvy, který byl správou velkostatku vyhotoven a dán pachtýři k přezkoumání a obsahuje 27 paragrafů, takže jde o smlouvu velmi rozsáhlou, plyne, že strany chtěly uzavřít smlouvu písemnou. Taková smlouva může se pokládati za hotovou teprve podpisem obou stran. Vždyť pachtýř v návrhu smlouvy mu ku prozkoumání dodaném činil četné podstatné změny, o nichž se strana propachtující musela vyjádřiti, což se stalo teprve dne 3. října 1932, kterého dne byla smlouva podle změn vyhotovena a stranami podepsána. O tom svědčí i dopisy, které strany vyměnily o převzetí mrtvého inventáře ze dne 25. září 1932 a 3. října 1932. V návrhu podmínek tohoto převzetí ze dne 25. září se výslovně uvádí: »Když s těmito podmínkami souhlasíte, mohla by smlouva býti ihned podepsána« — a na tento návrh odpovídá pachtýř dne 3. října: Na základě dnešní dohody přejímám«. Teprve po této dohodě a téhož dne, tedy 3. října, byla smlouva pachtovní podepsána a tím hotova a tudíž bylo pachtovné ujednáno, třeba že se na výši pachtovného strany dohodly již před 1. říjnem a v den podpisu smlouvy již nedoznalo pachtovné změny, neboť platnost ujednaného pachtovného byla stále závislá na tom, že dojde ke smlouvě vůbec. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nevyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.